

Анатолий Днепров

Интервью с регулировчик

- Почакайте малко.
- Да, моля.
- Вие минахте на червена светлина.
- Извинете, аз съм далтонист. За мен цветовете нямат разлика.
- Но все пак виждате светлина, нали?
- Разбира се.
- В такъв случай сигурно сте забелязали, че е запалена горната светлина, значи червената.
- Това е съвсем логично. Но...
- Какво?
- Там е работата, че аз, как да ви обясня, често бъркам горната светлина с долната.
- Вие нещо увъртате.
- Регулировчикът написа квитанция за глобата.
- Вие някога поглеждали ли сте матовото стъкло на фотоапарата?
- А вие как мислите?
- Изображението там е обърнато.
- Това го знае всеки ученик.
- Човешкото око е леща.
- Регулировчикът наостри уши.
- Е, и какво?
- В окото изображението също е обърнато.
- Да, но...
- Ама нали окото е леща?
- Така е...
- Регулировчикът повъртя неуверено молива...
- Тогава не е ясно...
- Точно там е работата... При повечето хора, тоест почти при всички обърнатото изображение се преобръща в мозъка още веднъж.
- Да се чудиш просто. Наистина изображението трябва да бъде обърнато...
- Ами че при мене е тъкмо такава. Обърнато.
- Регулировчикът занемя с отворена уста.
- Значи вие виждате всичко...
- Да. Бъдете така добър, да не настъпите с обувката си лицето ми.
- Регулировчикът направи крачка встрани.
- За вас значи аз...
- Да, вие стоите с краката нагоре.
- Боже милостиви, ама че нещастие!

– Ни най-малко, свикнал съм.

Регулировчикът се замисли, после се усмихна лукаво.

– Измислихте всичко това, приятелю, за да не платите глоба!

– Но нали окото е леща?

Регулировчикът пак се замисли.

– Вижте какво. Елате с мен, нека началството се оправя!

Тръгнаха. Изведнъж регулировчикът се спря.

– А не ви ли е трудно да се движите с такова зрение?

– Как да ви кажа, омръзна ми да гледам крака горе. И пътя горе. От това ме заболява врата.

Началникът изслуша регулировчика, който му докладваше шепнешком.

– Глупости. Такова нещо е невъзможно. Я ми кажете къде е главата ми?

– Ей там, долу.

– Нищо подобно, вие самият показвате с пръст горе!

– За вас това е горе, а за мен – долу.

– Хмм. Значи на вас ви се струва, че вървите с краката нагоре?

– Не. На вас ви се струва, че ходите с главата нагоре. При мен всичко е нормално според учебника по физика.

– Слушайте! Ако ви повярва човек, то тогава вие сте изключение от правилото.

– Нищо подобно, вие сте изключение от правилото. Господи, обувките ви пак са до лицето ми. Моля ви...

– Добре, ще се отместя... Всеки ден си лъскам обувките. Още един въпрос. Как пиете и ядете?

– Как ли? Обикновено, както всички. Пия от чаша, ям с лъжица.

Началникът се зарадва много.

– Ако всичко е така, както го разправяте, тогава течността щеше да се излива покрай устата ви!

– Ех и вие! Извинете, но тогава на вас не ви е познат законът за притеглянето.

– А именно?

– Течността никога не може да се излее поради своето тегло.

– И според вас къде се притегля тя?

– Ето там, горе.

– Вие отново показвате долу!

– Нали ви обясних вече...

– Ах, да.

Началникът беше съобразителен, образован човек. Той извади от джоба си вестник.

– Я прочетете какво пише тук?

– „Тнеднопсерок яишан емхиломоп еин“...

– Вие четете от долния десен ъгъл отдясно наляво горе?

– А как другояче?

– И ясно ли ви е всичко това?

– Разбира се. Моят мозък веднага обръща текста както трябва.

– Зрението не обръща, а текста обръща. Странно.

– Няма нищо странно. Може би това е нещо като компенсация за моята физическа нормалност.

– Вие смятате това за нормално – да виждате всичко обратно?

– Пак ви повтарям, тъкмо това е нормално. А не както виждат останалите...

– Значи според вас ние сме ненормални. Но нали ние сме болшинство!

– Е, това още не е аргумент...

Регулировчикът зададе въпроса, който го измъчваше.

– Кажете ми не сте ли се опитвали да се приспособите към всички...

– Какво имате предвид?

– Ами вашето „долу“ да стане „горе“ и така нататък?

– О, разбира се, не ще и дума. Когато бях млад.

– И какво правихте тогава?

– Занимавах се с акробатика. Упражнявах се да ходя на ръце. Извинете, обувките ви пак ме...

Началникът и регулировчикът замълчаха.

После регулировчикът каза:

– Аз ще ви поизпратя. Внимателно, тук при нас горе, тоест за вас това е долу, има полилей. Доста е дълъг. Да не го закачите с краката си. Изобщо много странен случай... Хм, какво виждате, когато вървите сега с мен? Ах, вие вече говорихте за това. Обувки. Знаете ли, между впрочем аз пиша дисертация. Бихте ли ми разрешили някой път да намина към вас? Просто да си поговорим по-подробно...

– Защо не, заповядайте. Запишете си адреса ми.

– А как да ви намеря по-лесно?

– Живея в седем етажна сграда, на последния етаж. По-добре влезте откъм покрива, през втория прозорец откъм десния ъгъл...

Регулировчикът се изгуби в тъмнината...

КРАЙ

© 1964 Анатолий Днепров
© 1985 Донка Станкова, превод от руски

Анатолий Днепров
Интервю с регулировщиком уличного движения, 1964

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2007
Редакция: Mandor, 2009 (#)

Издание:

Анатолий Днепров. Глиненият бог
Книгоиздателство „Георги Бакалов“, Варна, 1985

Съставител: Д-р Димитър Пеев
Рисунка на корицата: Текла Алексиева
Редактор: Ася Къдрева
Художествен редактор: Иван Кенаров
Технически редактор: Пламен Антонов
Коректор: Ани Иванова

Пророки. М., „Знание“, 1971
Пурпурная мумия, изд. „Детская литература“, М., 1965
Глиняный бог, изд. „Детская литература“, М., 1969

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3139>]